

ορίουν δια το χωριό, στου Πομπιλιού το σπίτι να μοιάσουν τη σού-
ναξη. Ο Γιώργος όμως δεν ήθελε ν' ακούση τίποτε.

—Θά πάω νά ψουκάσω σπίτι, αποκρίθηκε. Τους ελεε καλή νό-
χτας και γύρισε πίσω τρέμοντας, σιακτός, άκουμπώντας στο χοντρό
πλαστούνι του, σάν άρρωστος άληθινά.

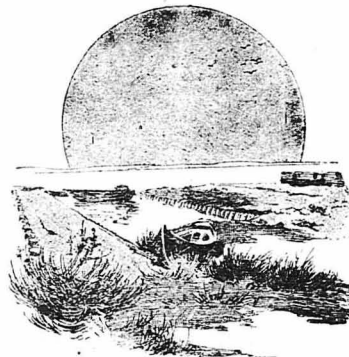
Κι' όταν πεινά δέν τόν βλέπανε, γύρισε από ένα στενό και τράθη-
ξε τρέχοντας κατά του Βελίκη το σπίτι. Με προφυλάξεις πήγε και
χόθηκε κάτω από ένα παράθυρο, σέ μιά θέση που την κούβανε κάτω
ροδίες ψηλές, πίσω από ένα βύλινο σακμίνι, που κανείς δέν μπορούσε
νά τόν δει.

Ήθελε νά βεβαιωθεί άν του ελεε την άληθεια ό Πομπιλίος, άν ή
Στελίκια και ό Μπουλίκος τά είχαν ψήσει και άν ανταμώνοντονα
κρυφά. Ήθελε νά βεβαιωθεί άν θά έρχοτανή ή δέν θά έρχοτανε αυτό
το βράδυ άπό της τραγουδιής τά Χριστούγεννα ό φίλος της.

Περιμένε ώρα άρκετή κι' άρχισε πεινά ν' απελπίζεται, όταν άκου-
σε άλαφροπατήματα νά περνάν κοντά του... Κάποιος έρχότανε...
'Ο Γιώργος δέν άγγισε νά διακρίνη μέσα στο σκοτάδι το ψηλό ανά-
στασο του Μπουλίκο... Ήταν ό ίδιος ό Μπουλίκος. Στάθηκε κάτω
άπ' τά παράθυρα της Στελίκας κι' άρχισε νά τραγουδά το τραγούδι
της ημέρας κι' ύστερα διάφορες έρωτικές μπαλάντες... Και τρα-
γουδούσε, τραγουδούσε, χωρίς νά κοιφάται...

Σέ λίγο ή πόρτα έτριξε, άνοιξε και φάνηκε ή Στελίκια. Κρατού-
σε γεμάτη την ποδιά της από τις ίδιες λειχουδιές, τά κουλουράκια
και τά ξερά φρούτα, που είχαν όσσει και σ' αιώτος... Με δύο πηλοσιές ό Μπουλίκος την πλησίασε... Πλησίασε κοντά της και της μι-
λούσε ξεναμιένος, της μιλούσε αγαλιά, τόν έ-
κείνη του γέμισε τις στέπες μ' δια ένεινα τά καλούδια τά Χριστουγεννιάτικα... Όταν ά-
δειασε την ποδιά της, θέλησε νά φύγη, μα ό Μπουλίκος την άρπαξε ξαφνικά, την έσυρε
κοντά του, την άγκάλιασε σφιχτά και την φί-
λησε, την φίλησε ρουφηχτά στο στόμα, ώρα
άρκετή!... Έκείνη άφέθηκε στην άγκαλιά του
κι' έπειτα του άνταπέθηκε το φίλημα...

Μέσα στής άγάπης των τις φωτιές, οι δύο
έρωτευμένοι δέν άκούσανε ένα θρόνιο εκεί κον-
τά τους, ούτε είδαν μιά μικρή σκιά νά φεύγη
γρήγορα, νά φεύγη κλαίοντας, νά φεύγη με
λυγμούς... Ήταν ό Γιώργος ό φτωχός, μέ
ραγισμένη την καρδιά, απελπισμένος. Ήφευγε
σάν νά τόν κινηθούσαν, γιατί εκείνη της Χρι-
στουγεννιάτικη βραδείά έννοιωσε την πρώτη
θλίψη και την πρώτη ζήλια της άγάπης...

M. ΜΙΣΣΙΡ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΕΛΕΦΑΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

Πρό τιμών έτών ό βασιλεύς του Σιάμ έλαβε από κάποιον έπαρχό
του την είδηση ότι στην περιφέρεια του ανακαλύφθηκε ένας λευκός
έλέφας, ζώο στο όποιο, ως γνωστόν, οι Σιαμίται άπονεμον σθεικές
τιμές. Μόλις ό βασιλεύς έ πληροφορήθηκε το εχάριστο νέο, διάταξε
άμέσως τους άρχοντας του κράτους νά έτοιμάσουν στο ιερό ζώο θρη-
σκευτική ύποδοχή. Κατόπιν παρέλαβε τόν κληρο και ακολουθούμε-
νος από πλήθος λαού έβγήκε προς προπάντη-
σί του.

Μόλις ό λευκός έλέφας παρουσιάστηκε μπρός
τους, άμέσως όλοι εξέβαλαν χαρούμενες κραυγές
και έπεσαν γονατιστοί, ενώ ό βασιλεύς έφερε την
κεφαλή του και τους όμους του κάτω άπ' την
προδοσκόκια του ζώου, για νά πάρη τρόπον τινά
την... εύλογία του!... Έπειτα έπακολούθησε ή
έπίσημη είσοδος του έλέφαντος στην πρωτεύουσα
κατά την όποια ό βασιλεύς βάδιζε δεξιά του, κρα-
τώντας γυμνό σπαθί στο χέρι, και ό άρχιερέας άρι-
στερά, κρατώντας χρυσή ράβδο. Μόλις ό έλέφας
είσθλθε στην πόλι, όλοι οι στρατιώται που ήσαν
παρατεταγμένοι στο δρόμο, παρουσίασαν όπλα, το
δέ πλήθος γέροντας ξανά μέ θρησκευτική ευλά-
θεια. Έπειτα ό βασιλεύς συνάδευσε το θείο ζώο
εως τά ανάκτορα, όπου του ελεε έτοιμασθει ιδιαί-
τερο διαμέρισμα. Έκει του άπένειμε ιδιοχέρως έ-
να από τά παρδάσμα του και του παρεχώρησε τόν
τίτλο του ηγεμόνος. Τά σκεύη που θά έχρησιμοπο-
ιόντο στο τραπέζι του νέου θεού ήσαν δια κλω-
μένα από χρυσάφι και λεπτή πορσελάνη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙ'Α ΤΟΥ 1912-13

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Βούλγαροι και ή Θεσσαλονίκη. Πώς τους περιμέναν έχον-
τας έτοιμες Βουλγαρικές σημαίες. Και πώς δέν τους είδαν
ούτε ζωγραφιστούς. Η ιστορία ένός τραυματία. Ο φαντάρος
που ξεψύχησε ζητωκραυγάζοντας. Τι διηγείται ένα Κρητικό-
πουλο. Η γενναιότης τών άξιωματικών και τών φαντάρων.
Έμπρός!... Πάντα έμπρός!...

Η γενναιότης τών Έλληνικών στρατευμάτων κατά τόν Έλληνο-
βουλγαρικό πόλεμο το 1912—13 ήταν τέτοια, που δικαίως προκαλού-
σε την κατάπληξη τών ξένων όσων παρακολούθουσαν από κοντά την
κατάστασι. Ένας άπ' αυτούς, Έταλός την καταγωγής και κάτοικος
Θεσσαλονίκης, μετά την κατατρόπισσι του Βουλγαρικού στρατού, έ-
λεγε τά έξής σ' ένα δημοσιογράφο μας:

—Τόσο πολύ είχαμε τρομοκρατηθή από τους Βουλγάρους, ώστε
περιμέναμε νά μπουδ από τη μάη ως την άλλη μέρα της Θεσσαλονί-
κη. Στο σπίτι μου μάλιστα είχαμε έτοιμάσει δύο σημαίες Βουλγα-
ρικές.

Όταν ό δημοσιογράφος τόν έρώτησε από που είχαν σχηματίσει
αυτή την ιδέα, ό Έταλός του άπάντησε μέ ειλικρίνεια:

—Έμεις ξέραμε πως ό Έλληνακός στρατός
είνε γενναίος, αλλά έφοβόμαστε τους Βουλγά-
ρους επειδή ήταν πολλοί. Άλλωστε μιά ελεε
καταποράζει ό Πρόξενός τους, ό όποίος μάς
παρίστανε ως βεβαία την εισβολή τους...

—Κοι τόρα τί λέτε;

—Τί νά πούμε! Οι Έλληνες είνε λιοντά-
ρια!...

Κάποιος τραυματίας της μάχης του Κιλίκι
δηγόταν άγρότερα στο νοσοκομείο τις ακόλου-
θες άναμνησις του:

—Ο κάμπος όλος ήταν στρωμένος από λα-
θωμένους κι' από σκοτωμένους. Εγώ ελεε μεί-
νει σέ μιά ρεμματιά, άναίσθητος άπ' το τραύμα
μου κι' έξαναλμένος. Μου ήταν αδύνατο νά
σπρωθώ και πέριμένα άκίνητος στη θέση μου νά
περάσω τυχαίως από κεί κανέναν νοσοκόμο ή
τραυματιοφορέυ για νά μέ μεζέψη. Πέρα στόν
δρόμοτα ύπνωόταν μαύρος καπνός μέσ' άπ' τά
είρηπια του Κιλίκι και παρατέρα άκούόταν το
βαρύ ποροβολικό.

Όταν πέρασε λίγη ώρα και ήρθε κάποιος στόν έαν-
τό μου, έπήγα σεργάνεμος εκεί κοντά στο ποτάμι για νά δροσίω τά
φλογισμένα μου χείλη μέ λίγο νερό. Καθώς έπινα, άκούσα σέ από-
σταση ελίγων μέτρων μιά φωνή διακεκομμένη, που έβγαυε από βρα-
χλό λαλύγγι:

—Ζήτω ή λευτεριά!... Ζήτω ή Ελλάδα!...

Ή φωνή όλοένα πλησίαζε προς το μέρος μου, έπαναλαμβάνοντας
μέ προσπάθεια τις παραπάνω λέξεις, όταν άξαφνα κόπηκε για πάντα.
ένώ συγχρόνως έφτασε ως τ' αυτιά μου ό γδοπος ένός σώματος που
έπευτε.

Ύστερα από μιά ώρα μέ ανακάλυψαν οι τραυματιοφορέις και μέ
σπρωσαν για νά μέ μεταφέρουν στο χειρουργείο. Καθώς περνούσαν
μέσ' από τά χαμολάδα της ρεμματίας βόησαν ένα στρατιώται μας,
που μόλις άνάσανε και που ελεε στο στόπιος του
μιά πελωρία πληγή...

Ήταν ό στρατιώτης εκείνος που ελεε ακού-
σει νά ζητωκραυγάη πριν από μιά ώρα και που σέ
λίγο ξεψύχησε εκεί στην άρροποταμιά!...

Ένας άλλος πάλι τραυματίας, από την Κρήτη
αυτός, παλληκάρη σωστό, μέ μάτια γαλανά, σγου-
ρά μαλλιά και πλατύ μέτωπο, όταν τόν έπεσεκέφθη
κάποιος δημοσιογράφος σ' ένα νοσοκομείο τών
Αθηνών, άρχισε νά του λήη μέ παράφορο ένθου-
σασμό τά έξής:

—Εγώ που λές πλεγιώθηκα στη Γιουβόνα.
Έ, και νά σ' ελεε εκεί πέρα νάβλεπες τόν ταγμα-
τάχη μας, τόν μακαρήτη Τερτίτη, πως έτρεχε από
λόχο σέ λόχο, μέ το πλήκιο στο χέρι, άμφηφάντας
το θάνατο και δίνοντας κορυφό στους στρα-
τιώτες!... Άμην τόν άλλο πάλι, τόν ταγματάχη
Ζαγγάνη, που πολεμούσε επί κεφαλής του τάγμα-
τος μέ δεμένο το τραύμα του!...

Άν ήσουν εκεί θάβλεπες πως όλοι οι στρατιώ-
τες είχαν γίνει ήρωες, κάτι που δέν μπορεί νά σού
το παραστήσω μέ λόγια... Όλοι μας πολεμούσαμε
αψηφιστα, από το φανάρο που έβριζιχε μέ το μάν-
λιχερ, ίσαμε τόν άνώτερο άξιωματικό, που θέριζε
μέ τό ξίφος του... Στρατιώτες κι' άξιωματικοί
μονάχα ένα πρόσταγμα δίνανε:

—Έμπρός, παιδιά! Πάντα έμπρός!...>

